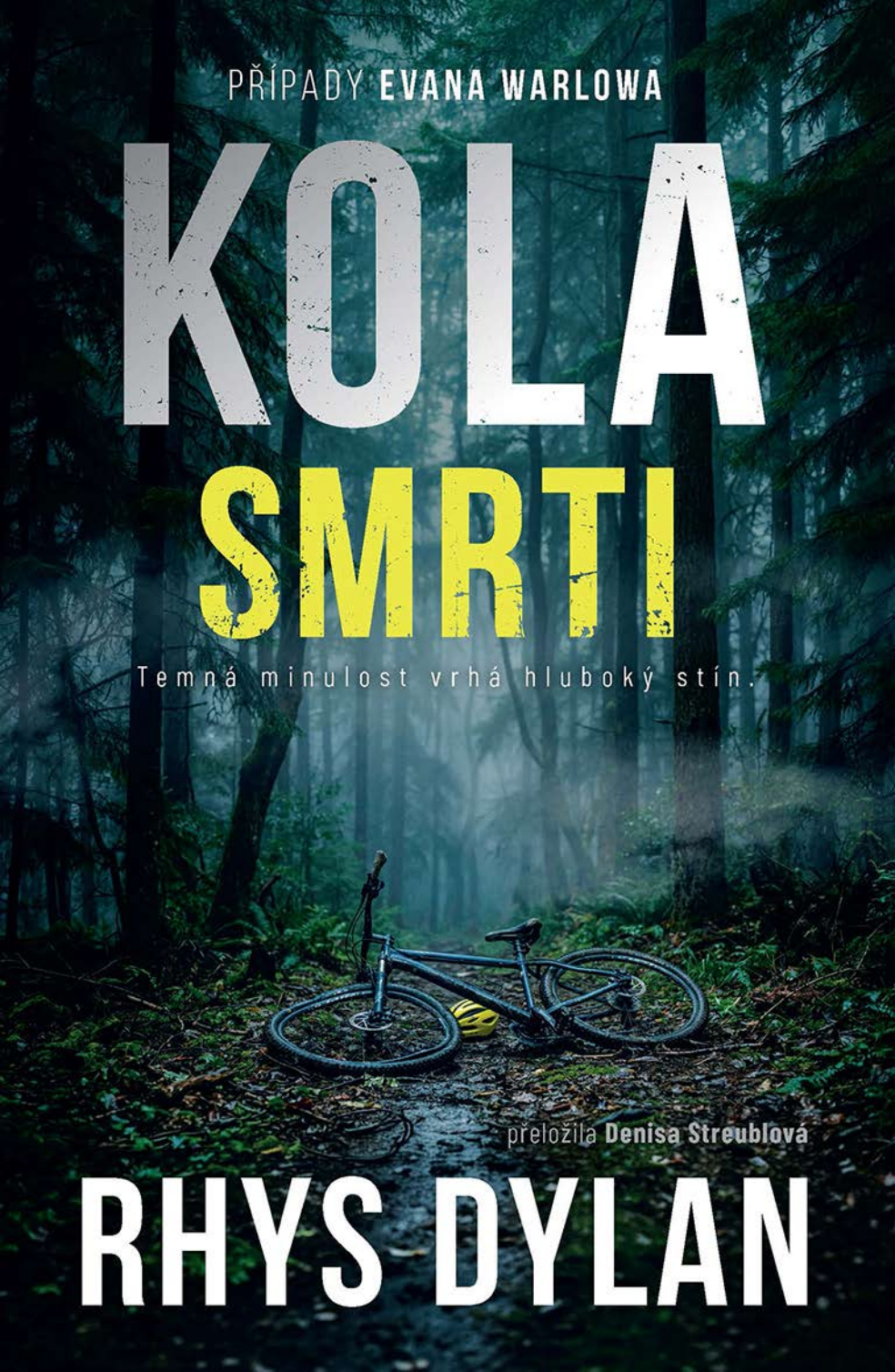
PŘÍPADY **EVANA WARLOWA**

KOLA SMRTI

Temná minulost vrhá hluboký stín.

přeložila **Denisa Streublová**

RHYS DYLAN

KOLA SMRTI

RHYS DYLAN

KOLA SMRTI

PŘÍPADY **EVANA WARLOWA**

PŘELOŽILA DENISA STREUBLOVÁ

VENDETA

CAUTION DEATH AT WORK
Copyright © 2022 by Rhys Dylan
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Denisa Streublová, 2026
Cover © Jan Matoška, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8670-1

KAPITOLA PRVNÍ

„Proboha, tati, vždyť tu bloudíme pořád dokola. Ten ukazatel na Peniel jsem viděla před deseti minutami!“ Amelia Rewstonová se ze zadního sedadla natáhla otci přes rameno a ukázala na zrezivělý sloupek před nimi.

Zastavili na křižovatce a Chris Rewston si s nevolí připustil, že Amelia má pravdu. Sloupek se nakláněl doleva a kvůli šmouze od ptačího trusu, která téměř zakryla písmeno P ve slově *Peniel*, nejenže vypadal zvláštně, ale vlastně ani neplnil svou funkci.

Jen si to přiznej, Christophere. Zatnul zuby. „Já vám povídám, že tohle spískali ti zatracení mladí farmáři. Určitě ty značky přehazují jen tak pro srandu králíkům.“

„Zapni si navigaci, tati,“ zamumlal ze zadního sedadla dvanáctiletý Benjamin, aniž zvedl oči od svého nintenda.

„Zkoušel jsem to. Není tu signál.“

„Neříkej,“ odsekla Amelia, založila si ruce na hrudníku a uraženě se opřela. Mobil měla položený na klíně displejem dolů. „Proč jsme se vůbec museli vracet přes ten pitomý les?“

Ze sedadla spolujezdce se Rachel Rewstonová pootočila ke své čtrnáctileté dceři, která se chovala na dvacet. „To není žádný pitomý les. Je to Brechfa. Pokaždé když jedeme za strejdou Peterem do New Quay, si říkáme, že se tu při zpáteční cestě zastavíme, abyste ho viděli.“

„Všechny stromy vypadají stejně," zamumlala Amelia.

„A taky už se stmívá, mami," poznamenal Ben.

„Před hodinou se ještě nestmívalo. Ale ty bys to stejně nepoznal, když máš nos zabořený v té věci," vyčetla mu Rachel. Už začínala připomínat ohranou desku.

Ben zvedl hlavu a zamračil se. „Není to *věc*, jsou to Mario Kart."

„Ten les je naše národní bohatství," řekl Chris. „Milují ho pěší i cyklisti. Roste tu už celé věky a patří k našemu kulturnímu dědictví."

Amelia si útrpně povzdechla a přitiskla si překřížené paže ještě těsněji k tělu. „To snad ne, už zase ty kecy o kulturním dědictví."

„Za chvíli jsme doma," pokusila se Rachel uklidnit situaci. Jakožto matka dvou dětí v tom byla mistr. „Jenom se odtud musíme vymotat na hlavní silnici."

„To jsi říkala před dvaceti minutami." Amelia ji probodla vražedným pohledem.

„Myslím, že když tady odbočím doleva, tak jsme z toho venku," utrousil zamyšleně Chris.

„Já mám hlad," zahlásil Ben, aniž zvedl oči od nintenda.

„To my všichni, *cariad*. Jen co zase chytím signál, objednám pizzu. Bude na nás čekat, až dorazíme domů. Co ty na to?" Rachel se na chlapce povzbudivě usmála.

„Uplácet se nenecháme," odfrkla Amelia.

„Mluv za sebe." Ben se usmál a za odměnu schytal sestřin pohled zabijáka.

Silnice se v nepřehledném úseku prudce stáčela doprava. Chris sundal nohu z plynu a vzápětí dupnul na brzdu, když se nad zastřiženým živým plotem objevila světla. O pár vteřin později se ze zatáčky vyřítil červený hatchback a prosvištěl kolem ve vysokých otáčkách.

„Páni," vyhrkl Ben a ohlédl se. „Co to bylo?"

„Vrah na kolech." Rachel se polekaně podívala na manžela.

„Dřív se tady pořádala rallye," vysvětlil Chris. „Někteří se domnívají, že se tu závodí pořád."

„Můžeme už, prosím, jet domů?" povzdechla si Amelia dlouze a zhluboka.

Chris zabočil na cestu, která byla stejně úzká a neosvětlená jako ty ostatní, po nichž se kodrcali už uplynulou půlhodinu. Uprostřed asfaltu prorůstal pruh trávy a vešlo se na ni stěží jedno auto. *No jo, člověk míní…*, pomyslel si. I on měl hlad. Bratr a švagrová jim nabídli jen sendviče a brambůrky, přestože je pozvali „na jídlo".

Zatracení skrblíci. Chrisovi zakručelo v břiše. Od těch sendvičů uběhly celé hodiny, takže pizza zněla jako sen. Nejlépe s vychlazeným pivem. Povzbuzený tou představou sešlápl plyn. Po obou stranách cesty se tyčily vysoké živé ploty, a jakmile skončily a pole nahradil zase les, větve sahaly až k samému okraji cesty. Jak daleko byli od Carmarthenu a hlavních silnic? Tak patnáct kilometrů? A přesto to tu působilo naprosto odlehle. Nikde kolem nesvítilo jediné okno domu.

„Nahání mi to tady husí kůži," pronesla Amelia, jako by mu četla myšlenky.

„Copak není super, že stačí ujet pár kilometrů od baráku a ocitneš se tady?"

„Jo, skvělé." Protočila oči. „Úplně jak z *Jezera smrti*."

„Tys to viděla?" zašeptal Ben s očima dokořán.

Amelia střelila pohledem po matce. Asi bude lepší to popřít, i když pochybuje, že by máma o tom filmu vůbec slyšela.

„Možná," odpověděla tiše.

„Prý je to dost ujeté," zasyčel Ben.

„Sklapni, Bene."

„Pár lidí v kině prý fakt zvrace…"

Nestihl to dořícť. Přestože cesta před nimi vedla rovně a reflektory jejich SUV ji jasně osvětlovaly, Chris udržoval rychlost jen kolem třicítky a modlil se, aby nenarazili na dalšího závodníka. Jenže nepočítal s tím, že se překážka vynoří přímo z lesa a dopotácí se doprostřed cesty ani ne třicet metrů před nimi. Už podruhé během několika minut musel dupnout na brzdy.

Amelia vykřikla.

Auto smykem zastavilo a chvíli bylo slyšet jen tlumené vrčení motoru.

„Tati, co se děje?" prolomila Amelia ticho.

Ve světle reflektorů klečel muž v cyklistických šortkách a fleecové mikině, původně snad světlemodré. Nohy měl obalené bahnem, obličej špinavý a tvářil se zmateně. Mhouřil proti vozu oči.

„Zůstaňte tady," řekl Chris a otevřel dveře.

„Kam jdeš?" vyjekla Amelia na pokraji hysterie.

Rachel se otočila k dceři. „Ten muž by mohl být zraněný, miláčku."

„Spíš vypadá jako zombík!" pípl Ben a najednou zněl jako malý kluk.

„Kušuj," okřikla bratra Amelia a plácla ho po stehně.

„Prostě seďte na zadku," přikázal jim Chris.

„Tati!" zakvílela Amelia, ale ten už se chystal vystoupit.

Sáhl do přihrádky ve dveřích a vytáhl rukavice. „Vypadá to na pracovní dovolenou," řekl a pousmál se na Rachel.

„Neboj se, Amelie." Rachel stiskla Chrisovi ruku. „Tvůj táta ví, co dělá."

Chris vykročil k muži, který se nejistě postavil na nohy a zvedl ruku, aby si zastínil oči před reflektory. „Haló? Jste v pořádku?" zavolal.

Muž se zapotácel dopředu a s heknutím zase padl na kolena. Chris přidal do kroku. Z auta se ozval Ameliin vyděšený křik.

Když k muži doběhl, natáhl ruku. „Já jsem Chris. Jsem záchranář a vidím, že jste zraněný."

Dotyčný k němu obrátil bledý obličej potřísněný krví ze zaschlé rány na hlavě. „Pomoc," zachrčel.

Chris poklekl a položil mu ruku na rameno. „Jak se jmenujete?"

„Rob."

„Dobře, Robe. Měl jste nehodu?"

Otřesený muž zavrtěl hlavou.

„Tak co…"

„Utíkal jsem… Já… utekl."

„Před čím?"

Rob sklonil hlavu, vzlykl a zachvěl se. „Nemohl jsem nic udělat. Nemohl jsem pomoct… Byla tma… já…" Pomalu otočil hlavu a s vytřeštěnýma očima pohlédl přes rameno do temného lesa. „Musíme zavolat o pomoc."

„Jistě. Ale popojedeme někam, kde je signál. Tady s tím moc nepochodíme, věřte mi, zkoušeli jsme to. Zavoláme sanitku, hned jak…"

Rob na něj upřel zoufalý pohled a zavrtěl hlavou. „Na sanitku je pozdě. Potřebujeme policii. Andy… Andy je pořád tam." Otočil se znovu k lesu.

Chris se podíval stejným směrem. „Andy? Ztratil se?"

Rob se zhluboka nadechl. „Neztratil. Já myslím… myslím, že je mrtvý."

KAPITOLA DRUHÁ

Evan Warlow sledoval, jak k němu po cestě asi tři kilometry za vesničkou Nevern v severním Pembrokeshiru spěchá žena. Lehce zatáhl za vodítko a zamumlal: „Klid."

Žena byla mladá a v uších měla sluchátka, taková ta bílá bez drátů. Šla rozhodným a rychlým krokem, paže se jí houpaly podél těla, na sobě měla legíny a nepromokavou bundu – základní výbava na túru v západním Walesu. Jak se blížila, pohlédli si do očí. Zdvořile se na ni usmál. Oplatila mu to nervózním, nesmělým polovičatým úsměvem, ani neukázala zuby. Jakmile ale sklouzla pohledem dolů k uzlíku s lesklou černou srstí, který mu energicky pobíhal po boku, najednou se usmívala od ucha k uchu. Měla pěkné zuby, široká ústa a tváře zčervenalé pobytem na čerstvém vzduchu.

Někdy se lidé zastavili, klekli si a na ten chlupatý uzlíček zavolali. Občas se zeptali, jestli si ho můžou pohladit. Ojediněle se někdo zeptal i na jméno. Warlow jim vždy odpověděl a vyšel vstříc, protože ačkoli byla Cadi bystrá a ve svých dvou a půl letech pořád ráda dováděla, mluvit neuměla. Ani ten nejchytřejší labrador to zatím nesvedl.

Ale tato žena se nenechala zdržovat, i když ji Cadi zaujala. Očividně pracovala na své fyzičce. Škoda. Kdyby se zastavila, čekalo by ji nezapomenutelné huňaté přivítání pěkně zblízka. Navíc Warlow toužil získat důkaz, že se jeho snaha naučit Cadi,

aby neskákala po cizích lidech, začíná konečně vyplácet. Důkazy, pořád ta samá písnička.

Nikdo jiný tu už nebyl a nejbližší dům se nacházel dobrých sedmdesát metrů daleko. Mladá žena sama v takové situaci by se měla mít na pozoru, to schvaloval. I když ve skutečnosti se bát nemusela.

Warlow nebyl predátor. Spíš přesný opak. Toto krátké setkání s mužem a jeho psem je pro ni ta nejbezpečnější chvilka venku za celý den, týden, ba dokonce rok. On ale kolem krku nenosil cedulku s nápisem detektiv šéfinspektor, takže žena nic z toho nemohla tušit. Viděla jen muže mezi pětapadesáti a šedesáti, menšího vzrůstu, se šedivými, nakrátko ostříhanými vlasy nad vysokým čelem, nabaleného v nepromokavém oblečení, které zakrývalo jeho šlachovitou postavu, vedle něhož skotačil roztomilý černý pes.

Asi deset metrů poté, co ho minula, žena přidala do kroku a rozběhla se. Náhlé zrychlení upoutalo Cadiinu pozornost a probudilo v ní lovecký pud. Warlow ji ale zavolal zpět a Cadi pustila běžkyni z hlavy. O sto metrů dál sešli z klikaté silnice na štěrkem vysypanou cestu, která po chvíli přecházela v asfaltku – přesně v místě, kde stála dřevěná branka v živém plotě obíhajícím hektarovou louku. V létě se na ní pásl dobytek. Dnes byla pastvina prázdná, ale páchla široko daleko po nedávno rozprášeném tekutém kravském hnoji, který na ní ležel v silné vrstvě. Dobytek nahnali někam do chléva, kde snil o jaru a vyráběl nový hnůj, který pak bude farmář znovu rozvážet.

Warlowovi se v hlavě rozezněl jásavý refrén písně „Život proudí“, ale první slovo v názvu nahradil „hovny“. Byla by legrace, kdyby ho někdo uslyšel, jak si to prozpěvuje.

Ale nikdo tu nebyl.

Jen pes. A ten si hleděl svého.

Na cestě ležel vyvýšený betonový práh, který fungoval jako odtok povrchové vody do příkopu a zároveň jako příhodný retardér označující začátek asfaltového povrchu.

Zpomalování dopravy tu však nebylo třeba, protože tudy jezdil jen Warlow, mlčenlivý farmář jménem Emyr, se kterým přístupovou cestu sdílel, a pošťák. Ten tvrdošíjně nosil za každého počasí kraťasy a měl je na sobě určitě i dneska, když Warlowa míjel ve své dodávce – chvilku předtím, než potkal tu ženu na túře.

„Podíváme se, co nám ten podivín doručil, co, Cadi?" řekl Warlow, když se vrátili domů.

Nejdříve jí dal vodu a pamlsek na žvýkání a pak zvedl poštu z rohožky. Hromádka účtů, reklamní letáky od bank a poskytovatelů elektřiny s lákavou nabídkou změny služeb, něco ke komunálním volbám… Vše šlo bez větších okolků do jeho oblíbené kartotéky. Už ten koš bude muset brzy vysypat.

Jednu obálku poznal hned, protože byla nadepsaná na stroji. Kromě toho měla poštovní razítko a zpáteční adresu do nemocnice ve Swansea. Roztrhl ji, vytáhl dopis, přečetl si ho a pak ho připevnil na ledničku magnetem ve tvaru klokana – to byl dárek od jeho staršího syna, který žije v Austrálii. Dopis mu připomínal vyšetření za dva měsíce.

Pěkné gesto, i když trochu zbytečné. Warlow na to nejspíš nezapomene. Tři druhy léků ve skříňce nad umyvadlem mu to nedovolí.

Zbývala poslední obálka. Podle všeho ji přeposlali z jeho starého domu, toho ve Whitlandu, odkud se odstěhoval, když se před několika lety s manželkou rozvedli.

Vážně už před několika lety? Ježiš, ten čas ale letí. Když se přestěhoval do Nevernu, poslal novým majitelům domu svou adresu, protože na policejním ústředí v Carmarthenu už měli dost těch zbloudilých dopisů, co mu tam chodily.

Nicméně hnědá obálka, na kterou se právě díval, nevypadala na běžný zbloudilý dopis. Poznal přeškrtnuté písmo toho, kdo napsal původní adresu. Věděl přesně, komu patří.

Karen Geoghanové. Manželce Dereka Geoghana, který si aktuálně odpykával dvacet let za zabití, a „předsedkyni fanklubu Evana Warlowa", jak ji s pořádnou dávkou sarkasmu označil nevrlý komisař, jenž dohlížel na případ, v němž Warlow Geoghanovo odsouzení zajistil.

Předsedové fanklubů obvykle velebí zásluhy svých hrdinů. To však nebyl případ Karen Geoghanové. Spíš naopak. Stará Karen skandovala Warlowovo jméno jako kletbu. Musel jí však nechat, že na ni byl spoleh. Na Velikonoce, na Vánoce, o Derekových narozeninách, o svých narozeninách i těch Warlowových, při každé ze zmíněných příležitostí mu poslala přání. Warlow proto věděl, co v obálce bude. Totéž co vždy. Pár vlasů, skvrny, o jejichž původu raději ani nedumal. Občas kusy mrtvých zvířat. A nikdy nesmělo chybět několik moudrých slov.

Doufám, že ty a tvoje rodina brzo chcípnete.

Proklela jsem tebe a tvé blízké. Budete umírat pomalu a v bolestech.

Jedné noci se ohlédneš a uvidíš mě.

Karen asi v dohledné době práci v Hallmarku nedostane. V několika posledních přáních však Warlowa znepokojovalo, že některá slova napsala jazykem, jemuž nerozuměl. Vyfotil je a poslal svému mladšímu synu Tomovi, který se zajímá o sci-fi a fantasy. Ten mu odpověděl, že podle něj jde o runové písmo, na rozdíl od toho, co navrhoval Warlow: hovadština a nonsenština. Vypadalo to, že se stará Karen ponořila do okultismu. Warlowa to nijak nepřekvapilo. Vždyť kdyby se objevila na koštěti, ani by nehnul brvou.

Jen by to muselo být pořádně velké a pevné koště.

Možná by se i našel někdo, kdo by tu nepříjemnou ženštinu upálil nebo by ji svázanou hodil do vody.

Pod těmi protivnými slovy obvykle stálo: *Za to, cos udělal Derekovi*.

Warlow měl vždycky pocit, že je to trochu přehnané vzhledem k tomu, co Derek a koneckonců i Karen provedli ostatním. Podváděli, lhali, kradli a nakonec i zabíjeli. Zaměřovali se na zranitelnou kořist. Spřátelili se s ní, oklamali ji a při posledním aktu skutečné krutosti zařídili, aby změnila závěť, než ji udusili polštářem.

Geoghanovi byli opravdu miláčkové. Což mu pravidelně dokazovali.

Každopádně starý Derek se ven ještě nějakou chvíli nedostane. A tak Karen posílala Warlowovi tyhle připomínky. Bůh jí žehnej.

Navlékl si rukavice a nožem rozřízl obálku. Lepší být opatrný než později litovat.

Tentokrát dostal přání s obrázkem šibenice – černé na rudém pozadí. Dovnitř Karen napsala:

Všechno nejlepší mému drahému Derekovi.
Smrt a utrpení tomu praseti, které ho nechalo zavřít. Tahle karta je napuštěná ebolou. Užij si to.
(Za to, cos udělal Derekovi.)

Zvenku i zevnitř zdobily přání okrové skvrny. Chvíli zvažoval, že by jednu očichal, ale zavrtěl hlavou, jakmile se nad tím zamyslel. Proč vůbec? Předpokládal, že je to krev, ale mohl se jen dohadovat čí. Že by žabí? Nebo třeba mločí?

Hned si vzpomněl na čarodějnice z *Macbetha*, jak oznamují svůj úmysl: „V potu tváře, tváře v potu, v kotli vař se do klokotu. Krví opic zchlaď to pěkně, ať se kouzlo nezalekne."

Pochyboval, že stará Karen sehnala opičí krev. Ale prokrista, schopná toho byla.

Obálku i přání hodil do koše s otopem mimo dosah psa.

Cadi zvídavě nakláněla hlavu, dokud si Warlow nesundal rukavice a nepodrbal ji mezi ušima.

„Do vkusu se mi zrovna netrefila. Ale proti gustu… Co, *cariad*?"

Fenka zavrtěla ocasem.

Během té dlouhé a úspěšné kariéry, kdy posílal pachatele za mříže, ho svou záští neobšťastňovala jen Karen Geoghanová. Tento typ uctívání hrdiny k Warlowovu povolání zkrátka patřil. Dával si pozor na hospody, kam chodil, a vždy zkontroloval, kdo stojí za barem, aby se nepřihodilo, že mu do piva plivnou nebo nedejbože načurají. Jednou zahlédl recidivistku, známou zlodějku, jak stojí u fritézy v kuchyni jednoho bufetu v Saundersfootu. Podívali se na sebe a jedovatý výraz, který mu věnovala, ho přiměl okamžitě zrušit objednávku a najíst se jinde. Kdoví co by místo těch kuřecích stripsů dostal.

Karen Geoghanová ale měla ze všech jeho odpůrců největší výdrž. Odseděla si čtyři roky za krádež, kdežto Derek bručel za zabití Jamese Kintona – něžného dvacátníka s mentálním postižením, který během čtyř měsíců přišel o oba své rodiče a následně padl do spárů Geoghanovým.

Kdyby záleželo na Warlowovi, šel by starý dobrý Derek za mříže na doživotí, a ne na dvacet let, protože každý věděl, že to znamená čtrnáct s podmínkou, přičemž dvanáct už uplynulo. Když si na ten případ vzpomněl, stále se mu ježily všechny chlupy. Jamese našli – po tipu od řidiče, který vozil krmivo pro zvířata – svázaného v kůlně, s psí miskou na vodu a kbelíkem na vykonávání potřeby v rohu toho studeného, vlhkého vězení o rozměrech šest krát osm metrů. Mezitím se Geoghanovi jako párek vykrmených a záludných kukaček nastěhovali do jeho rodinného

domu. A navíc nechali vyhladovět Jamesovy milované slepice. Geoghanovi si zasloužili všechno, čeho se jim poté dostalo.

Warlowovy temné myšlenky přerušilo vyzvánění mobilu. Podíval se na číslo a hned věděl, kdo volá.

„Sione, co pro tebe můžu udělat?“

Komisař Sion „Bukanýr“ Buchannan vedl oblastní velitelství policie Dyfed-Powys pro Pembrokeshire, ale v rámci kriminálního oddělení měl i další povinnosti. K nim patřilo mimo jiné mentorování detektivů, kteří se školí na pozici vedoucího vyšetřovatele. V současné době on i Warlow pomáhali nasbírat zkušenosti detektiv inspektorce Jess Allanbyové, aby se mohla zúčastnit závěrečného kurzu a získat kvalifikaci. Takže Warlow tušil, proč volá. A nemýlil se.

„Něco ošklivého se přihodilo v lese Brechfa. Jeden mrtvý a jeden zraněný.“

Warlow zapnul hlasitý odposlech, zatímco doplňoval Cadiinu misku s vodou. „Kdy?“

„Včera večer. Nemělo smysl tě rušit. Pověřil jsem Jess, aby oběhala všechnu tu rutinu.“

„Takže je na místě?“

„Jo.“

Warlow zavřel kohoutek a položil misku na podlahu. Pak se narovnal a prohnul se v zádech. „V lese, říkáš?“

„Vezmi si holínky,“ odvětil Buchannan a Warlowovi se nechtělo líbit uchechtnutí, kterým svůj pokyn doprovodil. Na druhou stranu v královském apartmá v Ritzu se běžně nevraždilo. „Někdo ti pošle souřadnice. Jestli se ztratíš, zapal oheň a vysílej kouřové signály.“

„Až taková je to divočina?“

„Řekněme, že na stánek s kafem tam nenarazíš.“

Warlow se zasmál. „Dobře. Dej jednotkám vědět, že jsem na cestě.“

KAPITOLA TŘETÍ

Místo činu mělo neskutečnou, téměř snovou atmosféru, ostatně jako většina těch, která Warlow kdy navštívil. Bílé stany uprostřed lesa působily nepatřičně. Lidé v overalech se skláněli nad očíslovanými praporky zapíchnutými do země porostlé mechem. Prováděli stěry, fotili a měřili. Z lesní cesty, po níž Warlow jel asi půl kilometru, než dorazil na místo, vedla pěšina vyznačená páskami. Chvíli stál a rozhlížel se kolem. Základní informace mu poskytla detektiv seržantka Catrin Richardsová, kterou si dal v džípu na hlasitý odposlech. Ale potřeboval si lokalitu prohlédnout osobně. Nasát ji.

Nejpřesnější výraz pro místo, kde stály stany, byl asi palouk – půda tam byla příliš skalnatá a mělká, aby v ní mohly zakořenit stromy, ale tráva tu ještě rostla. Jenže to slovo neznělo Warlowovým uším správně. Bylo moc… poetické. Připomínalo verše nebo letní procházky. Hledal jiné, výstižnější označení.

Napadlo ho „popraviště" a u toho zůstal.

Kolem dokola stály tmavé stromy jako stráže na pozadí šedé oblohy pokryté mraky. Ještě nepršelo, ale každou chvíli začne – nebe viselo hrozivě nízko. To stinné zákoutí bylo tak odlehlé a Bohem zapomenuté, jak si jen pro vraždu dokázal představit.

Ale existuje snad něco jako vhodné místo činu?

Za dlouhá léta služby viděl už mnoho podob smrti. Nehody, sebevraždy, vraždy – zažil od každého něco. A Warlow choval

v paměti nejen těla, ale i tísnivou atmosféru míst, kde se našla. Zlověstné ticho lesního srázu. Zaprášená samota v bytě plném haraburdí, kde zemřel opuštěný senior. Rachot vln tříštících se o pobřeží, kde se pod útesem leskne krev.

Došel až k prostoru ohraničenému páskou a zůstal stát. Vše si pozorně prohlížel. Kromě stanů a bílých overalů se zaměřil i na praporky zapíchané v zemi. Některé byly kolem rozhrabané černé hlíny, jiné podél stop vedoucích po vyšlapané pěšině zpátky do svahu mezi stromy.

„To máme ale krásný den na procházku v lese, že, šéfinspektore?"

Hlas, který zazněl zleva, poznal okamžitě. Alison Poveyová byla zkušená kriminalistická technička. Už se při práci potkali. Po dvou letech mimo službu ho potěšilo vidět známou tvář, i když ze dvou třetin ukrytou pod kapucí overalu. Bez ní by viděl krátký sestřih, žádné šperky a nejspíš jen stopové množství make-upu, což bylo v souladu s jejím věcným přístupem k práci, kterou milovala. Stáhla si roušku, aby s ním mohla mluvit.

„Alison," usmál se Warlow. „Ano, přímo idylický."

Uchechtla se do chladného vzduchu. Obláček páry letěl chvíli vzhůru, než se rozplynul.

„Nemůžeme si stěžovat. Není nad pobyt na čerstvém vzduchu." Rozpřáhla paže.

„Co tu máme?"

„Jsou toho tři prdele," odvětila Poveyová a overal jí zašustil, když se otočila a ukázala k nejbližšímu fóliovému přístřešku techniků. „Tělo leželo nahoře na malém samorozkládacím stanu pro jednoho. Pod dalším forenzním stanem je ještě jeden takový."

V ruce držela fotoaparát – drahou digitální zrcadlovku. Jednu z několika, které používali k dokumentaci veškerých detailů. Natočila ji displejem k Warlowovi a zmáčkla pár tlačítek. Na

nočních snímcích osvětlených halogeny uviděl muže ležícího tváří dolů, oblečeného do fleecové mikiny a cyklistických šortek. Obojí měl silně potřísněné tmavou krví. Poveyová projížděla sérii záběrů – celků i detailů, včetně těch po otočení těla. Podle obličeje šlo zhruba o třicetiletého mladíka, s očima i ústy otevřenými v nedůstojném, ztuhlém výrazu, s tvářemi ušpiněnými něčím, co mohlo být bláto nebo krev.

Když už Warlow viděl dost, pokývl.

„Máme přeživšího, takže je s čím pracovat," řekla Alison a přešla k označenému místu v hlíně. „Stopy od motorky. Ten, co přežil, tvrdí, že k nim někdo přijel na motorce, kroužil kolem, přejel jim kola i stany."

Ukázala na dva zablácené bicykly s mohutnými plášti, jak leží na hromádce. Obě kola měla spoustu masivních převodů a vypadala draze. Ráfky měla zohýbané do osmičky.

„Podle výpovědi vyšly oběti ze stanů a motocyklista je napadl. Mrtvý má mnoho bodných ran – stříkance krve všude okolo to potvrzují. Druhému se podařilo utéct a sehnat pomoc."

„Kam vedou stopy pneumatik?"

Poveyová ukázala do mezery mezi stromy. „Tudy. Je to cyklostezka. Motorky na ni nesmějí, ale s tím si jezdec hlavu nelámal."

Warlow přikývl. „Jméno oběti?"

„Andrew Geary."

Warlow vytáhl z kapsy nepromokavého kabátu zápisník a dělal si poznámky, zatímco Poveyová mluvila.

„A přeživšího?"

„Rob Hopley."

„Byl tady patolog?"

„Jo. Tělo už poslali do Cardiffu."

„Kdo to má na starost?"

„Tiernon," odpověděla Poveyová přehnaně veselým tónem.

Warlow se pousmál. „Aha, takže náš sen o pracovní idylce se začíná rozplývat."

Poveyová se ušklíbla. Okraj kapuce jí mačkal tváře, takže vypadala trochu jako potrhlá veverka. „Byl ve formě. Nepříjemný jako vždy. Právě měl za sebou utopence z margamské vodní nádrže, takže mu nebylo zrovna do zpěvu, když dorazil sem."

„Takový je holt úděl soudního lékaře," odtušil Warlow. „Však se z toho oklepe. Kdy dělá pitvu?"

„Říkal, že dnes odpoledne."

„Už se nemůžu dočkat."

Warlow se ještě jednou rozhlédl po stromech, cestě i bílých stanech a poté se znovu zahleděl na Poveyovou.

„Výpověď svědka zatím sedí?"

Pomalu přikývla. „Motorka tu byla, určitě."

„Jen jedna?"

„Jo."

„A stopy bot?"

Poveyová dupla kanadou do země. „Roste tu tráva a mech. Měkké, nepraktické. Půda je rozrytá od pneumatik, ale pokud vrah nevstoupil přímo do toho oraniště, moc toho nenajdeme. Samozřejmě uděláme sádrové odlitky stop po pneumatikách a budeme hledat i otisky bot."

„Vražedná zbraň?"

Zavrtěla hlavou. „Zatím nic nevíme."

„Dobře. Nechám tě pracovat. Jak se má špunt?" Vybavil si, že Poveyové a její partnerce se nedávno narodilo dítě.

Techničce se rozzářily oči. „Jsou mu tři, takže už to zas takový špunt není. Meena ho dala do *meithrin* v Ammanfordu. Stává se z něj pořádný rozumbrada." Zvolila velšské slovo pro školku, což je v této oblasti, kde velština převažuje, běžné.

Warlow se usmál. „Super. Jo, tak už to chodí. Rostou jako z vody."

„Ukázala bych ti fotky, ale tady se to asi nehodí," pokrčila rameny a nakrčila nos.

Warlow se i v kabátě otřásl. „Ne, to asi ne."

Poveyová přikývla, věcná jako vždy, a poodstoupila. „Ráda jsem tě viděla, Evane. Pošlu ti snímky, hned jak to půjde, ať toho hajzla chytíš. Kluci mu přezdívají Evel Knievel."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zkušenosti Warlowa naučily, že kroužit půl hodiny po parkovišti u fakultní nemocnice v Cardiffu a marně hledat volné místo jeho krevnímu tlaku nijak neprospívá. Místo toho nechal auto v postranní ulici na horním konci Heath Parku a do rozlehlého nemocničního komplexu došel po svých.

Pitevna nebyla nijak zvlášť dobře značená, přestože zdejší oddělení forenzní patologie patřilo k nejvytíženějším v celé zemi. Našel ji ale rychle. Vždyť tu byl už tolikrát. Víckrát, než by se mu líbilo.

Technik ho pustil dovnitř, ukázal mu šatnu a zeptal se, jestli potřebuje pomoct s oblékáním.

Warlow zavrtěl hlavou. Nejdříve nemocniční úbor, pak bílý celotělový oděv se zástěrou, rouškou a rukavicemi. Divadlo pro větší bezpečnost.

Vyšňořený v plné parádě na okamžik před dveřmi zaváhal. Pár let už u pitvy nebyl, a tak si připomněl, že to nikdy není tak hrozné, jak se zdá – pokud tedy člověk přijde s očekáváním, že to bude naprostý děs. Prvních pět minut bývalo nejhorších. Pak už většinou otupěl a smířil se s tím, že jeho úkolem je vyčmuchat toho parchanta, kvůli němuž sem musel přijít. Určité případy si vybavoval lépe, i když jména obětí už dávno zapomněl.

Některé z paměti nevymaže nikdy. Z různých důvodů. Kvůli věku oběti, brutalitě útoku nebo jen kvůli ubohosti a banalitě okolností, z nichž násilný zločin vzešel.

Strčil si do pusy větrový bonbon, nasadil si roušku a prošel lítačkami do místnosti s bílým obkladem. Kolem pitevního stolu stáli tři lidé a všichni se na nově příchozího podívali. Dvěma drobnějším ženám kývl Warlow na pozdrav. Ta vyšší s tmavými vlasy byla detektiv inspektorka Jess Allanbyová. Ta druhá, se světlejší a trochu pihovatou pletí, detektiv seržantka Catrin Richardsová.

Třetí osoba, vysoká a vychrtlá s orlím nosem, na sobě měla stejný úbor jako Warlow, avšak v zelené barvě, jak se na experta slušelo a patřilo. Doktor Colm Tiernon byl vedoucí klinický lektor a jejich případ dostal na starosti jakožto soudní lékař.

Přes roušku mu byly vidět jen oči, z nichž čišela nepřehlédnutelná povýšenost.

„To je od vás milé, že jste se obtěžoval přijít, pane Warlowe," ucedil Tiernon s měkkým irským přízvukem.

„Nemůžu si pomoct," odpověděl Warlow. „Něco na tomhle místě mě pořád táhne zpátky. Umírám touhou se sem vrátit."

„To považuji za mimořádně nevkusné," odsekl Tiernon a pohlédl na něj s nezastíraným znechucením. „A mimochodem, začali jsme už před patnácti minutami."

„Byly příšerné zácpy."

„Znovu začínat nebudu." Tiernon se na šéfinspektora zamračil.

Warlow se musel pod rouškou pousmát. Tiernon byl uštěpačný narcis s diplomem z nadutosti. Užíval si své výsadní postavení – skutečnost, že tady dočural nejdál. A vynikal v tom, ačkoli zdaleka nepatřil k nejlepším. Warlow mu to trpěl, protože odváděl špičkovou práci. Nicméně Tiernon si vždycky našel publikum, před kterým si mohl hrát na šéfa. To se pak v něm ale obvykle probudila jeho záliba v šikaně. Warlow už několikrát viděl, jak si podával mladší konstábly, a dokonce

i pár seržantů. A ti starší mu to tolerovali možná i proto, že je těšilo sledovat, jak se nováčci kroutí.

Jenže Warlowovi se takové chování moc nezamlouvalo. Snad právě proto Tiernon zklamaně přimhouřil oči, když ho spatřil. Nebo ho zrovna trápily hemeroidy.

„To by mě nenapadlo ani v těch nejdivočejších představách. Kolegové mě později uvedou do obrazu," řekl Warlow a s pobavením sledoval, jak se Tiernon čím dál víc podrážděně mračí. Nejspíš pochopil, že se detektiv odmítá chytit na háček.

Andrew Geary ležel nahý na kovovém stole. Po smrti už se nemusel stydět – a soudě podle jeho tělesné kondice k tomu nejspíš neměl důvod ani za života.

Tiernon během prvních patnácti minut pravděpodobně mluvil o výsledcích krevních testů, obsahu žaludku a zdravotní historii. Warlow by si tipl, že všechno vyšlo čistě. Z toho, co viděl na místě činu, usoudil, že Geary byl vášnivý cyklista a těšil se skvělému zdraví.

Na hrudi a krku měl řadu tmavých bodných ran, asi dva a půl centimetru dlouhých. Většina z nich se nacházela kolem hrudní kosti, na krku měl jen dvě, z levé strany. Očištěné od krve působily téměř neškodně. Jenže to byl mylný dojem – ty drobné ranky šly hluboko, skrz svaly, někdy se zastavily až o kost. Přeřízly a proťaly životně důležité tkáně.

Catrin i Jess držely v rukou blok a propisku. Warlow přelétl očima jejich zápisky. Jess si poznamenala jen pár stručných vět. Catrin popsala skoro každý čtvereční centimetr papíru.

„Dobrá, budeme pokračovat," pronesl Tiernon a otočil se k tělu.

„Napočítali jsme dvaadvacet bodných ran na hrudi a krku. Většina z nich je hluboká, mezi dvanácti a dvaceti centimetry."

Tiernon se sklonil k ráně asi deset centimetrů pod levou klíční kostí.

„Tady si můžete povšimnout protáhlého otisku rukojeti nebo záštity nože. Znamená to, že útočník použil velkou sílu."

Catrin se opatrně naklonila blíž, aby lépe viděla. Tiernon ji pobídl: „No tak, seržantko, neostýchejte se. Nekousne vás."

Richardsová se naklonila ještě víc – do vzdálenosti, v níž byl pach mrtvého masa nejsilnější, nejdusivější a nejnechutnější.

Warlow si na ten zápach nikdy nezvykl. Cadi občas na procházkách v lese zavětřila mršinu a vydala se za ní. Většinou je čekal mrtvý pták, občas jezevec, jednou dokonce i srna. Warlow ji následoval, a jakmile ten smrad ucítil i on, hned věděl, o co jde. Ten odporný puch se člověku zachytí vzadu pod mandlemi a nepustí se, dokud se všechno, co jste ráno snědli, nerozhodne jít ven stejnou cestou.

V pitevně se vznášel jako jedovaté výpary. A pro Catrin to muselo být vyloženě nesnesitelné. Warlow cucal mentolku a přál si, aby měl jednu ještě pro ni.

Dobře věděl, že výklad nemá s vyšetřováním nic společného. Tiernon si prostě vybral nejslabší článek. Catrin sice nebyla žádná padavka, ale to nehrálo roli. Šlo o demonstraci moci. Soudní lékař si pro zábavu dokazoval svou profesní a intelektuální převahu. A zatímco kdysi by to Warlow možná přešel, dnes už to tomu zlomyslnému skřetovi neprojde.

Věci se změnily. Po osmnácti měsících dobrovolné pauzy – kterou navenek vydával za odchod do důchodu – se vrátil zpět. Přemluvil ho komisař Sion Buchannan, poté co spolu s Jess Allanbyovou úspěšně rozkryli případ obchodování s drogami a lidmi. A tak seděl zpátky v sedle a dělal totéž, co dělal patnáct let jako šéfinspektor a pět let předtím jako řadový inspektor.

Ale v něčem se to vlastně lišilo. Jiní by při příležitosti ohlédnout se za svou kariérou během pauzy vyměkli. Warlow ale ne. Zpětné přehodnocení uplynulých let ho spíš zatvrdilo. Vůči nepřijatelnému chování projevoval nulovou toleranci, vždy a bez

rozdílu. Vděčil za to hromadě zkušeností s tím, jak velkým zdrojem zklamání lidé dokážou být.

Oba Warlowovi synové byli přibližně v Catrinině věku, a tak pro ni měl otcovskou slabost. Tiernon se nejspíš pod rouškou ušklíbal a své žertování si vychutnával. Jenže Warlowovi do smíchu nebylo. Už mnohokrát se stal svědkem podobných situací a věděl, že pokud se ozve, může toho později litovat. Že je lepší našlapovat opatrně, protože je práce ještě nejednou svede dohromady.

Ale tím se už dávno neřídil. Tiernonovo odporné divadýlko se mu hnusilo. Čas zatrhnout mu tipec.

„Ano, Catrin. Pořádně si tu mrtvolu očichejte," řekl Warlow.

Seržantka se k němu překvapeně otočila se zklamáním v očích.

Ale Warlow neskončil. Pohlédl na soudního lékaře. „Pořád máte ten barák v Newportu, doktore Tiernone?"

Tiernon přimhouřil oči.

Warlowův úsměv – byť skrytý pod rouškou – prozrazoval hodně sžíravosti a málo vřelosti.

„Protože jestli ano, možná by vám seržantka Richardsová mohla oplatit vaši lekci. Vy tam jezdíte jak často, každý druhý víkend? Zařídíme, aby vás sledovala přes systém a s majáky doprovodila až do vězení v Haverfordwestu. Taky nám pak uvidíte přímo pod ruce, když pracujeme. Ukážeme vám celu, kterou si náš oblíbený feťák vymaloval obsahem vlastních střev. S modelínou si fakt dokáže vyhrát. A necháme vás, ať si to prohlédnete pěkně zblízka, stejně jako seržantka teď."

Střelil očima po Catrin, která se pořád skláněla nad tělem. „Souhlasíte, Catrin?"

Seržantka se narovnala a přikývla. „A-ano, pane… jistě."

Tiernon sykl jako pneumatika, z níž uniká vzduch. „To byste si nedovolil…"

„Myslíte?“ přerušil ho Warlow se žraločím úsměvem pod rouškou.

„Já jsem jen…“

„Prudil,“ skočil mu znovu do řeči Warlow. „Zatímco my bychom se rádi věnovali skutečné práci, abychom dopadli toho hajzla, co má tohle na svědomí.“

Tiernonova rouška se pohnula, jako by chtěl ještě něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. Přešel k předloktím oběti. Když znovu promluvil, jeho tón byl formálnější. Věcný. Profesionální.

„Tady máme vícenásobné tržné rány. Poranění, které vzniklo při sebeobraně. Z toho by se dalo usoudit, že šlo o zuřivý útok.“

„A co to bylo za nůž?“ zeptal se Warlow.

„Dlouhý, se zubatým ostřím, asi dva a půl centimetru široký, s obdélníkovou záštitou.“

„Která rána ho zabila?“ zeptala se Jess.

„Tahle,“ ukázal Tiernon na ránu vysoko na krku. „Zasáhla krkavici.“

„Takže pachatel vynaložil velkou sílu. Řekl byste, že šlo o muže?“

Soudní lékař přikývl. „A praváka.“

„Ležel na břiše, když ho našli,“ podotkl Warlow. „Byl pobodán i do zad?“

„Ano. Ještě asi dvanáctkrát. Pošlu vám fotky. Ten, kdo to udělal, chtěl mít jistotu.“

„Čas smrti?“ zeptala se Jess.

Tiernon se zamyslel. „Z těla to určit nejde, ale vzhledem k tomu, kdy ho našli, tipoval bych, že k úmrtí došlo mezi sedmou a jedenáctou večer.“

Tím to ale nekončilo. Výsledky krevních testů byly negativní na pohlavně přenosné choroby i cokoli horšího. Žádné známky sexuálního útoku, žádné sperma v tělesných otvorech.

„Vykrvácel z té rány na krku?“ zeptal se Warlow.

„Ano."

„Takže tam muselo být hodně krve?"

„Jako z prasete."

„Pachatel si tedy určitě zašpinil ruce."

„To bezesporu."

Warlow si vyměnil s oběma vyšetřovatelkami pohled.

Tiernon měl ve zvyku brát pitvy jako školní výuku, aby se mohl poslouchat, jak monotónně poučuje přítomné o tom, jak dlouho člověku trvá vykrvácet z rány na krku. Warlow ho přestal vnímat a přemýšlel, jestli Poveyová narazila na stříkance krve v mechovém porostu. Zkoušel si vybavit, jestli tu noc vydatně pršelo, nebo ne. To by znamenalo další proměnnou v rovnici.

Patolog jim pošle oficiální zprávu až později, ale o příčině smrti Andrewa Gearyho neměl pochyb: vykrvácení v důsledku bodného zranění. Od toho se Warlow dokázal odrazit.

Když vycházel z pitevny, dva technici, kteří stáli opodál, mu ukázali palec nahoru – ale rychle ruce zase spustili, když se Tiernon otočil. Evidentně dobře věděli, jaký prvotřídní kretén jim šéfuje. A očividně by uvítali, kdyby tomu samolibému idiotovi někdo pořádně srazil hřebínek.

KAPITOLA PÁTÁ

Jess a Catrin jely autem spolu. Warlow je následoval směrem na západ po dálnici M4 poté, co si domluvili zastávku v Costa Coffee v Cross Hands. Sedli si ke stolku v rohu. Warlow koupil kávu a na stůl položil talíř se dvěma ovocnými flapjacky. Ženy si daly jeden napůl, Warlow snědl ten druhý.

Jess usrkla svého flat white a zkřivila tvář. „Proč to vždycky mají tak horké?"

Warlow přikývl. „Školácká chyba. Není nic horšího než spálené mléko."

„Proto se držím čaje." Catrin na ně pohlédla s otravně povýšeným úsměvem.

„Jaký je plán?" zeptal se Warlow.

Jess byla inspektorkou necelý rok. Potřebovala mít ve svém portfoliu vyřešené případy, aby získala kvalifikaci vedoucí vyšetřovatelky. Když před několika měsíci uzavřeli případ dvou zavražděných turistů skrytých na útesu a záhadné průmyslové ruiny, Buchannan přišel s nápadem dát Warlowa dohromady s Jess – jako zástupkyní vedoucího vyšetřovatele. Původně ji měl na starost Bukanýr, ale jako dobrý manažer ustoupil a předal otěže Warlowovi. Jess nic nenamítala. Takže na plán se jí Warlow ptal čistě z pozice mentora.

„Nejprve bych chtěla mluvit se záchranářem, který našel toho přeživšího. Zjistit, jaký měl z toho dojem," začala Jess.

„Souhlas."

„Taky musím zanést výsledky pitvy do HOLMESu a vyslechnout příbuzné oběti."

„Postupoval bych stejně." Warlowovo flat white vyšplíchlo ze šálku ven, když ho položil. Příliš mléka, které ale dostatečně nenapěnili. Sám by udělal lepší. Ta břečka se nedala pít.

„Jo, víceméně jsem to už všechno sepsala," řekla Catrin.

Warlow zvedl obočí.

„Věděla jsem, že to budeš chtít," vysvětlila Jess. „Zatímco jsem řídila, Catrin se činila na notebooku. Takže už to stačí jenom vložit do databáze."

„Skvělá práce." Warlowa tím ohromily. „A co ten záchranář? Má čas?"

Catrin zkontrolovala telefon. „Napsala jsem mu. Odpověděl, že je v práci a veze pacienta do Glangwili. Do hodiny se vrátí na stanici v Carmarthenu, hned vedle nemocnice."

„Dobře. To by šlo. Catrin, pojedete se mnou. Jess, ty se můžeš vrátit do kanceláře."

„To zní jako plán," odpověděla Jess.

Ano, plán to byl, ale zdaleka ne ideální. Měli podstav a nechat zkušenou vyšetřovatelku trčet v kanceláři bylo skoro trestuhodné. Warlow si pohrával s myšlenkou, že by to řekl nahlas, ale nestihl to, protože Catrin najednou vyskočila ze židle.

„Omluvte mě na pět minut," vyhrkla a zamířila na záchod.

Jess se za ní dívala přes okraj svého šálku. „Má tě za hrdinu. Musí to být fajn, těšit se takové úctě."

„Člověk by nevěřil, co dokáže jeden flapjack," odvětil Warlow. Jako obvykle odrazil jakýkoli kompliment.

„Nebuď tak skromný. I Tiernon má z tebe nahnáno."

Warlow mávl rukou. „Je dobrý patolog. Problém vězí v tom, že tráví moc času s mrtvými. To se na něm zákonitě